

Людмила Лапюк

Доле моя, полинова...

У процесі роботи, 1965 р.

Життя складне – воно не завжди проходить так, як ми хочемо. У житті доводиться все пережити, що посилає нам Бог. І мусимо все приймати таким, яким воно до нас іде. Сьогоднішня наша розповідь про складну долю робітниці Льонокомбінату – Людмили Миколаївни Лапюк.

хідний був догляд, а разом із тим і кошти на лікування та життя. Отож, дівчина пішла працювати на Рівненський льонокомбінат і перевелася у вечірню школу. Людмила Миколаївна з 1964 року працювала у ткацько-приготувальному цеху уточницею. Вона з радістю згадує роки роботи на Льонокомбінаті.

друзями відпочивали на своїй базі відпочинку у Хотині. За туристичною путівкою я їздила у Крим, подорожувала на пароплаві «Адмірал Нахімов». Враження полонили мою душу.

Працюючи на Льонокомбінаті, я вийшла заміж за Володимира Лапюка. Він працював начальником капітального будівництва УРД. Мусо народився в проміжках. Сиди

Людмила Попова народилася у місті Рівне у 1946 році. Дитинство, юність і, взагалі, все її життя пройшло у нашому чудовому місті, яке вона завжди любила і любить. Вихованням маленької Людмили займалася мама – Софія Григорівна, уродженка Житомирської області. Софія Григорівна рано овдовіла і залишилася з маленькими дітьми на руках. Жорстока доля не дала татку поїшитися маленькою донечкою. Нелегко було жінці у ті часи залишитися з неповнолітніми дітьми. Софія Григорівна мусила дбати про дітей самостійно. Вона працювала в органах міліції, відділі ЗАГСу, пізніше – у торгівлі. Важко було жити.

Проживала сім'я Попових на вулиці Пушкіна в одноповерховому будинку, займали дві кімнати. Біля хати був невеличкий город. Людмила, ще будучи школяркою, любила працювати на городі. Хтозна, чи любов до природи, чи обставини життя привчили її до праці – і виростає вона не білоручкою, а старанною і працювитою людиною. Брат захоплювався футболом і став відомим футболістом. Людмила навчалася у школі №5, пізніше її перейменували у школу №11. Дівчина закінчила 10 класів, а в 11-й уже не пішла, бо мама дуже хворіла. Необ-

— Колектив ткацько-приготувального цеху був молодий, – розповідає Людмила Миколаївна. – Дівчатам було по 18-20 років. А молодим усе під силу. Були і старші, але незначний відсоток. Я дуже раділа, що потрапила працювати у такий хороший і дружний колектив. У нас ніколи не було ніяких непорозумінь. За необхідності приходили один одному на допомогу. Робота мені подобалася. Я була задоволена тим, що прийшла працювати саме на Льонокомбінат. Ми працювали у дві зміни, зрідка – у три. Начальником ткацько-приготувального цеху був Яків Сніцер. Майстри у нас були золотими. Вони завжди нам допомагали, ліквідували неполадки, підказували як не допускати помилок у роботі. У колективі відчувався дух взаємоповаги. Робота наша полягала у тому, що ми готували нитки до ткацтва, намотували їх на бобіни. Слідкували, щоб бобіни були однаковими за вагою, тому їх зважували. Від нас вони надходили на склад. Робота перепліталася з відпочинком. Ми їздили у підшефні колгоспи на збір урожаю: картоплі, моркви, буряків. Ті дні назавжди залишилися у моїй пам'яті.

Чимало молоді займалося художньою самодіяльністю. Я не мала такого таланту, але дуже любила подивитися на виступи друзів. Ми на той час жили не у багатстві, але з часом ситуація покращувалася. Ми часто з

ного будівництва у від. у нас народилося двоє дітей. Син Олег закінчив залізничне училище. Донька Олена – менеджер із туризму, закінчила з відзнакою РДГУ. Живемо ми зараз удвох. Чоловік нас залишив, коли доньці було 16 років.

Далі Людмила Миколаївна не хотіла розповідати. Як жінка, я її розумію. Вона не хотіла нікого пускати у свою душу – боляче. Незважаючи ні на що, Людмилі Миколаївні хочеться у своєму серці зберегти тільки хороше і світле.

Пані Людмила тішиться своїми дітьми та внуками. Її син Олег проживає у Португалії. Тільки донька не може знайти роботи за фахом. А мама з цього приводу хвилюється.

Сидячи у їхній затишній оселі та спостерігаючи за мамою і донькою, мені подумалося: «Чому все так? Чому інколи доля така жорстока? Невже йде по долі, як мамі, так і доні. Адже Олена – добра, щира, приємна у спілкуванні, висока, струнка. Вона в усьому мамина помічниця».

– Бачите, я ходжу з ціпком, – каже Людмила Миколаївна. – Стався нещасний випадок: я впала і дуже травмувала ногу і руку. Мене чотири рази оперували. Я не ходила. Але завдячуючи спеціалістам обласної лікарні та моєї доньці, я стала на ноги. Донька доглядала весь час за мною. Тепло її душі та чуйність зробили чудо. Я дякую Богу, що все так закінчилося і я знову ходжу.

Я побувала на екскурсії на Льонокомбінаті. Мене так тягнуло на підприємство, що не передати цього бажання. А як подивилася на все, то серце защеміло. Уже все, що було, відійшло в історію. Зараз нові технології, кращі умови праці, молоді працівники – любо подивитися. Низький уклін Олегу Казимировичу за все, що він робить для людей. А особливо подяка йому за пошану до колишніх працівників підприємства. Адже кожен із нас вніс свою часточку праці у життя Льонокомбінату. За станом здоров'я я не змогла продовжувати роботу у цеху, то мене перевели табельщицею. Я вела облік відпрацьованих годин кожного працівника зміни, вела табель, оформляла лікарняні листи. На цьому закінчилася моя робота на Льонокомбінаті. Зараз згадую усе, що пов'язане з цим підприємством і зичу йому повного відновлення.

Цими словами завершилося спілкування з Людмилою Миколаївною – жінкою сильної волі, яка вистояла і не зламалася від життєвих негараздів. Вона все перенесла, а сьогодні продовжує жити і радіти кожному світлому дню.

Лариса ГЛОВАЦЬКА

Колектив, 1965 р.

